

ЮЛИЯ ХАРТВИГ ИЗ „АПОЛИНЕР“

Превод от френски: Мария Коева, 1985

chitanka.info

През 1910 г. Аполинер публикува цикъл разкази, писани през изминалите десет години след завръщането му от Рейн. Този сборник носи заглавие „Ересиарх и сие“ и още същата година е предложен за наградата „Гонкур“. Произведението е препоръчано от един от членовете на журито — Елемир Бурж, чиито произведения Аполинер чете още като момче в Монако, без да подозира, че скоро този много по-възрастен от него човек ще му стане близък приятел. На втория тур от гласуването „Ересиарх и сие“ пропада, Бурж трябва да се подчини на болшинството, а Аполинер, който съвсем не е безразличен към честта и славата, е безутешен за известно време. Освен това трябва да отбива и атаките на критиката, която го обвинява в подражателство на Хофман и Едгар По. Аполинер наивно се защитава, твърдейки, че не е запознат с тези произведения, като очевидно смята епигонството за по-малък грях от недостатъчната начетеност. Жанрът, разбира се, е същият, но Аполинер въвежда типично своя тематика. В това произведение той белетризира малките си колекционерски открития, изживяванията от младежките пътувания из Прага, малките немски градчета и свежите спомени от ученическите си години в Монако. Всичко това е споено с духа на неговата съвременност, но той не се свени да разкрие в тях и самия себе си — нещо безценно за съвременния читател. Днес тези разкази се четат с голямо увлечение; героите му могат да бъдат упрекнати във всичко друго, но не и в баналност. Обаянието и жизнеността на тези разкази се дължи на формата им, на непосредственото повествование, което се води от името на автора. Някои от тях започват като пътеписи, а увлекателният сюжет не пречи на читателя да запази тази илюзия до края. В тях се разкрива самият Аполинер, а не някой подставен словоохотлив разказвач, който подробно е запомнил менюто от обяда на погребението в Прага или перипетиите си в малката гостилница. Интересът към пражките старини и невероятната памет — ето отново Аполинер, който задълбочено изследва старинния град. „Розата на Хилдесхайм“ вълнуващо точно предава атмосферата, която е обкръжавала поета в малките немски градчета: скука, притворство, порядъчност, тихото безумие на чувствата, ненамерили своя израз.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.